

Téličnost „události“ (modelově)

Jakmile se událost začne „dít“, začíná zároveň směřovat ke svému „konci“ (neboť událost je ex definitione dění, které má svůj počátek, průběh a konec, takže po celou dobu se vzdaluje od svého počátku a směřuje – „cílí“ – ke svému konci). Jakmile nějakému procesu, nějakému dění přiznáme sjednocenost, integritu, celostnost, přiznáváme mu tím charakter směřování k vlastnímu uskutečnění a tím k dosažení „konce“. Každé událostné dění, které je takovým „celkem“ (takovou jednotou, integritou), vykonává své „bytí“, tj. své uskutečňování tak, *aby* dospělo ke svému konci. Na cestě k tomuto konci se ovšem mohou vyskytnout okolnosti nepříznivé, mohou se naskytnout překážky menší nebo větší, takže se může stát, že událost ke svému konci nedospěje buď vůbec, nebo odlišně, tedy vlastně k odlišnému, jinému konci. Jsou také takové události (zejména vyšší úrovně), které ze svého bytostného určení musí do svého uskutečňování zapojit jiné, nižší události jako nezbytnou součást, takřka „materiál“ (i když nikoli materiál „mrtvý“, vůči tomuto pro sebe jakoby „cizímu“ určení netečný).

(Písek, 071014-4.)